

јим светим животом. Будите верни Христовој Цркви и јединству у тој Цркви. Т је воља Божја, а воља Божја је светиња за нас.

Благодарим Господу још једном што ми је указао прилику да се заједно са вама Господу помолим и да вам пренесем благослов, жеље и поздраве наше свете Цркве у отаџбини и нашега народа. Никада не заборавите да сте део тога народа. Ма где живели ми смо у јединству духовном. Нека Господ благослови вас, ваше породице и вашу децу, да буду достојни Христовог и имена светосавског. Чувајте своје дивне обичаје, чувајте крсну славу, чиме се разликујемо од других православних хришћана, али по речима Светог апостола Павла, сваки наш дом је мала православна црква. Када славимо славу и кад икону имамо и пред иконом кандило прислужено – ми смо Црква Христова и Господ обитава како у нама тако у нашим домовима.

Помолите се Господу за наш народ у Црној Гори. Ја сам једно време живео и радио у Црној Гори и знам каква је Црна Гора била у том времену. Цркве нису само биле празне него су биле претворене у штале за овце, козе и друге животиње. Богу хвала, данас је друго стање и друге прилике. Та вера која је била потиснута у њиховом животу сада се разбудила и распалила у души наро-

да црногорског. И оно што каже велики Његош: *Удар нађе искру у камену*. Тако да је засветлила душа црногорског народа који данас брани своје светиње. И молимо се

Господу и надамо се Господу да ће их одбрани.

Не заборавите наше свето Косово и Метохију, нашу свету земљу, нашу Палестину и наш Јерусалим. Све што је велико и вредно тамо је поникло. Данас моћници и моћне силе овог света желе да то отму од нас. И оно што је најтрагичније, траже да им сами то

поклонимо. А који паметни човек то може да учини? Да поклонимо себе, да будемо робови других? Ја се наддам у Светог краља Стефана Дечанског, који почива у свом мана-

стиру у Дечанима, у оне многе саркофаге патријараха и архиепископа српских у Пећкој Патријаршији и преко хиљаду светиња које су остале и поред многих рушења, паљења и страдања њихових, да ће Косово бити сачувано. Али, помолимо се и ми Господу и светима из рода нашега и светима из рода хришћанскога да

очувамо наше светиње на Косову и Метохији.

Нека вас све Господ благослови својим благословом. Дозволите ми на крају да кажем: Ми вас очекујемо у Србији и српским земљама! Очекујемо да се вратите тамо одакле сте дошли. То је молба целог српског народа и народа српских земаља. Да поновим речи које сам рекао јуче: Где је зрно клину замтнуло нека ту и плод цвета. Живели и благословени били ви и ваше породице и деца.

Патријарх српски г. Иринеј је честитао Епископу новограчаничко - средњезападноамеричком г. Лонгину јубилеје – 45 година од монашења и 35 година владичанства:

-Нашем драгом владици Лонгину, кога због његове особине и његове мирноће коју носи у себи сви волимо, поводом 45 година од монашења и 35 година од кад је постао архијереј уз знак захвалности од свих архијереја који су овде присутни дарујемо му икону Мајке Божје са жељом да му Господ подари дуг живот на радост Цркве Христове и народа нашега, а посебно народа његове спархије. Аксиос!

Патријарх српски г. Иринеј даривао је епископа Лонгина средњом панагијом.

NA NOVOJ
ADRESI

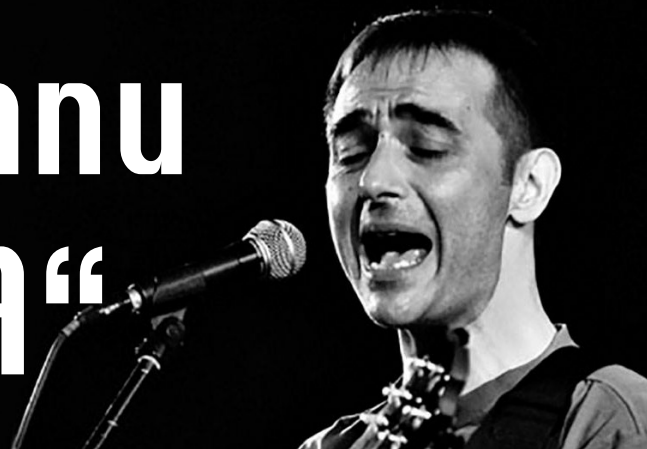
SREJOVIC ACCOUNTING SERVICES LTD

- Izrada personalnih I biznis taksi
- Kompletno vodjenje poslovnih knjiga za kompanije svih delatnosti
- Obračun plata (Payroll Service) I godišnjih formi (W2, 1099-MISC)
- Sales Tax
- Zastupanje pred IRS-om (Audits)
- Formiranje novih kompanija

Ljubiša Lou Srejović, EA, MBA
Ljiljana Lili Polovina, EA
Zdravka Zee Čučković, CPA, MSA

Posetite nas na našoj novoj lokaciji: 2340 S River Rd Ste 208 Des Plaines IL 60018
T: 773-545-6288 F: 773-545-6377
info@srejovicaccounting.com

Film o Vladi Divljanu “NEBESKA TEMA”

Dokumentarni film “Nebeska tema” o velikanu naše muzike Vladi Divljanu je zatvorio 2019. godinu na najbolji mogući način: projekcijom pod zvezdanim beogradskim nebom u otvorenom bioskopu.

Poslednja ovogodišnja beogradska projekcija dogodila se nakon rasprodate bečke premijere koja je 16. decembra

Puno ljubavi i predivne energije stiglo je od publike koja je u velikom broju od premijere, koja je održana na Vladin rođendan 10. maja u beogradskom Sava centru, pa sve do kraja 2019. godine, pogledala film.

Nebeska tema

“Nebeska tema” scenariste i reditelja Mladena

pesama Vlade Divljana. Ovakav autorski pristup i veliki broj atraktivnih učesnika čine ovaj film jedinstvenim projektom kakav još nije vidjen na našim prostorima.

Film je po formi i narativnoj strukturi sličan odnosno srodan svom glavnom junaku — istovremeno i dokument i bajka, i urban i emotivan i romantičan.

U filmu učestvuju Darko Rundek, Momčilo Bajagić Bajaga, Svetozar Cvetković, Zdenko Kolar, Aleksandar Šandorov, Dušan Strajnić, Mladen Juričić May, Srdjan Gojković Gile, Dušan Kojić Koja, Srdjan Šaper, Goranka Matić, Momčilo Moma Rajin, Emil Tedeschi, Dina Divljan, Stevan Divljan i Pavle Divljan, Ivana Šoljan, Bojana Vunturišević, Ida Prester, Svetlana Djolović, Siniša Škarica, Slobodan Konjović, Ana Djurić Konstrakta, Ana Radonjić Zoe Kida, Dubravka Marković, članovi bendova Minilinja, Ljetno kino, Big Band i Old Stars Band.

Film je prikazan u 20 gradova u Srbiji i desetak u Hrvatskoj, uključujući rasprodane premijere u Beogradu i

Zagrebu. “Nebeska tema” je takodje prikazana i na Sarajevo film festivalu, Vukovar film festivalu, zatim u Skoplju, Podgorici, Nikšiću, Bijeljini, Torontu, Vancouveru, Londonu... a u prvih nekoliko meseci 2020. godine film će biti prikazan i u Sjedinjenim Američkim Državama. U Njujorku je prikazan u februaru, a u Čikagu će ljubitelji Vladine muzike i filma imati prilike da pogledaju ovaj emotivan film 30. Aprila uz muzički program uživo,

Dokumentarni film “Nebeska tema” je jedinstven i po tome što je svakodnevno igrao u beogradskim bioskopima čitavih 112 dana! Na samom početku distribucije film je prikazivan u tri beogradska bioskopa svakodnevno od 16. maja do 4. septembra prošle godine, što je veoma retka pojava kada su u pitanju i igrani filmovi, a pogotovo dokumentarni!

“Nebeska tema” je snimana na lokacijama u Beogradu,

održana u bioskopu Stadtkino. Tako su dva grada u kojima je Vlada živeo pokazala veliku ljubav prema njemu. Podsetimo, film se u beogradskim bioskopima prikazivao svakodnevno skoro četiri meseca!

Matičevića je dugometražni dokumentarni film sa elementima igranog filma. U njemu učestvuju najznačajniji autori sa ey-Yu prostora, koji su posebno za ovu priliku snimili (i u filmu izvode) nove verzije

nakon projekcije. Svirace dva odlična muzičara, Rale i Vlada, koje su posetioci našeg filmskog festivala u decembru imali prilike da čuju na otvaranju i zatvaranju festivala.

Zagrebu, Beču, Rovinju i na Braču.

Film je proizveden u produkciji kuće Starhill i kompanije United Media. Film je podržan od strane Filmskog centra Srbije.

30 APRIL u 19:30

Landmark Century Cinema

Nakon projekcije filma, u baru program će upotpuniti **RALE i VLADA,** muzikom **VLADJE DIVLJANA,** uživo.

NEBESKA TEMA

priča o
**VLADI
DIVLJANU**

Ne propustite ovaj jedinstveni događaj.

POSLE MNOGIH FESTIVALA I NAGRADA FILM „AJVAR“ PONOVO U ČIKAGU

„AJVAR“ je film o umiranju ljubavi

Posle četrdesetak festivala i šest nagrada, film „Ajvar“ rediteljke Ane Marije Rossi, s Natašom Ninković i Sergejem Trifunovićem u glavnim ulogama, beogradska publika je imala prilike da premijerno vidi tek 11. decembra.

Kod nas je prikazan na Srpskom filmskom festivalu Čikago, prvog vikenda decembra, a stručni žiri je za najbolju žensku ulogu dodelio nagradu Nataši Ninković.

Za svoj dugometražni prvenac Ana Maria Rossi kaže da žanrovski spada u melodramu i da govori o ljubavi.

— To je priča o ljubavi između dvoje ljudi u četrdesetim godinama koji su dugo zajedno, nemaju decu, odselili su se iz Srbije, pristojno žive u Stokholmu i nalaze se na najvećoj životnoj prekretnici do sada. Bavila sam se onim delom odnosa kada je teško, kada ne znaš kuda ćeš, kada nema lakih rešenja, i kada smo ogoljeni — ispričala je Rossi na konferenciji za novinare, dodajući da je inspiraciju pronašla u domenu privatnog, ali da je ono što se vidi u filmu vrlo prepoznatljivo i lakočitljivo za gledaoce.

Nataša Ninković, koja je za interpretaciju svoje filmske junakinje ove godine nagradjena "Caricom Teodorom", a još na četiri festivala proglašena najboljom glumicom, kaže da je

lik Vide doživela kao "pametnu savremenu ženu, koja pokušava da se sabere u svom životu i u svojoj ljubavi sa mužem Banetom".

— Moja Vida je pomalo opsesivno-kompulsivna osoba koja svoje probleme prevazilazi potiskivanjem. Imala je matricu

filma — ispričala je Nataša Ninković o svojoj ulozi.

Njen partner u filmu Sergej Trifunović (Bane), koji je takodje na ovogodišnjem Festivalu glumačkih ostvarenja u Nišu za svoju ulogu dobio nagradu "Cara Konstantin" kao najbolji glumac, smatra da melo-

onom nivou. Tu nije reč o braku. Reč je o onom svetom razlogu iz koga se stupa u brak. Šta se dešava u životu dvoje ljudi koji se istinski vole, svesni da gube onu nevidljivu vezu koja ih je spajala u večnost, gledaju kako im klizi kao pesak niz prste, nemoćni da bilo šta urade — rekao je Sergej

snimio.

— "Ajvar" je jedan od tri najbolja filma koja sam snimio. "Ajvar" je moja glumački svakako najzrelija uloga, što možda znači i ponajbolja. Hvala Ana Mariji što je imala dovoljno hrabrosti da na papir baci jedan deo intime svog života. Da se rediteljski suoči sa intimnom pričom, transponujući je na jedan viši, filmski plan. Hvala što je tačno znala šta hoće, a šta neće. Hvala joj što nije pristajala ni na najmanje kompromise. Hvala joj što mi je napisala ovako divnu ulogu i dovela mi za partnera moju klasnu sestru, Natašu Ninković — istakao je Sergej Trifunović.

U filmu igraju još: Vesna Čipčić, Miodrag Krstović, Branka Petrić, Gordan Kičić, Aleksandra Janković, Pavle Pekić,

još u roditeljskoj kući gledajući majku koja nosi urnu svog pokojnog muža sa sobom i ne priznaje da je on mrtav. Ona doduše reaguje na taj problem kada je u pitanju majka, a kod sebe to naziva drugačijim imenima... Uloga je jako zanimljiva za igranje, jer je čitav jedan svet zaključan u njoj, a ona o njemu uporno čuti i nosi ga svuda sa sobom do kraja

drama, kako se može odrediti "Ajvar", iz nekog razloga nije zaživela u jugoslovenskoj kinematografiji i da to možda govori o našem odnosu prema ljubavi.

— "Ajvar" je film o umiranju ljubavi. Verovatno jednom od najžusnijih događaja u životu čoveka. A opet, nema nikog od nas ko se nije sudario sa ovim, u ovoj ili onoj dobi, na ovom ili

**Film AJVAR će ponovo biti prikazan
26. marta u 19:30 u
Landmark Century Cinema
2828 N Clark St, Chicago, IL 60657
ulaznice možete kupiti na:
www.serbianfilmfest.com**

Trifunović sumirajući svoje utiske o ovom filmu, uz opasku da spada u tri najbolja koja je dosad

Ivana Šćepanović, Igor Borojević, Srdjan Miletić, Paulina Manov i Mirko Vlahović.

Festival evropskog filma Pula - SPECIJALNO PRIZANJE
Filmski savet - NS CAR KONSTANTIN SERGEJ TRIFUNOVIĆ
Filmski savet - NS CARICA TEODORA NATAŠA NINKOVIĆ
Festival filmskog scenarija Vrnjačka Banja - NAJBOLJI SCENARIJ
Filmski savet - NS NAJBOLJA ŽENSKA EPIZODNA ULOGA VESNA ČIPČIĆ
Filmfest festival Harrog nov - ZLATNA MIMOZA

NA VELIKI ZAHTEV PUBLIKE PRIKAZUJEMO

NATAŠA NINKOVIĆ SERGEJ TRIFUNOVIĆ

četvrtak, 26. mart 19:30

FILM / A FILM BY ANA MARIA ROSSI

AJVAR

Landmark's Century Centre Cinema
Address: 2828 N Clark St, Chicago, IL 60657
Ulaznice -info:www.serbianfilmfets.com

Ana Popović, bluz gitaristkinja, sa svojim bendom, 10. marta svira u „CityWinery” u Čikagu

DVE DECENIJE MUZIČKE FANTAZIJE

Sa 13 godina je u Beogradu upoznala Badija Gaja, čikašku bluz legendu. Kasnije je svirala sa njim. Danas piše za najveće svetske bluzere, a mnogi od njih gostuju na njenim albumima. Sa Džoe Bonamasom će i ove godine na krstarenje u akciji “Sačuvati bluz”. Od njenog prvog albuma “Hometown” do najnovijeg “Like It On Top” dve decenije su prozujale kao u najlepšem rifu. Beogradjanka. Bluzerka. Majka. Supruga. Dama. Evropljanka.

Te nedelje kada smo razgovarale, proverila sam, Ana je bila u Severnoj Karolini, spremala se za put u Merilend. I priznala mi je, sasvim je uobičajen osećaj da ne zna u kom se gradu budi, sve je u nekakvoj magli do pred sam početak koncerta, kada se stvari razbistre, postanu kristalno čiste i uvedu je u novo zadovoljstvo susreta sa publikom.

“Ne bavim se time, trudim se da se fokusiram na svirku, uvek sam zadovoljna kada ponovo dodjem u neki grad koji volim, i svaki put je svaki koncert pun divnih iznenađenja. Moje turneje su dugačke, idemo sa kraja na kraj Amerike, onda je tu i Evropa, ali ja radim posao koji najviše volim i u njemu zaista uživam” — kaže Ana za “Ogledalo”

Tako će biti i na novom koncertu u Čikagu, koji je zakazan za 10. mart u “CityWinery”, gde je već nastupala sa svojim bendom.

“Radujem se novom susretu sa čikaškom publikom, vraćanje u jednu od kolevki bluz

Mila Filipović

je za mene uvek veoma važno. Ja sam sa 13 godina upoznala Badija Gaja na njegovom koncertu u Beogradu, a kasnije sam i svirala sa njim. Svaki novi nastup u Čikagu, Nju Orleansu ili Memfisju je dragocena, jer iz tih srca bluz uvek naučim nešto novo, a moja čitava karijera i jeste učenje, konstantno saznavanje, otkrivanje u procesu stvaranja nove, dobre muzike.”

Za Anu je Brus Springstin rekao da je “one helluva a guitar-player”, svirala je isa B.B. Kingom, a kada joj je davno Geri Sloun, na jednom jamsesijon u Beogradu, rekao da bi Amerika volela i da je čuje i da je vidi, za nju nije bilo dileme čime će se profesionalno baviti. Ove godine će iz Barselone po treći put krenuti na krstarenje sa JoeBonamassa-om u okviru njegovog programa “Keeping the Blues alive at Sea”.

“Već dva puta sam bila na njegovim krstarenjima, ove godine krećemo iz Barselone. Joe je bio gost na mom albumu ‘Trilogy’, poslala sam mu par pesama, a on je izabrao ‘Train’ i to je fantastično iskustvo, veliko zadovoljstvo za mene. Za mnoge od njih ja pišem pesme, za mene su te saradnje od izuzetne važnosti. To je i potvrda da ti važni savremeni muzičari priznaju i prepoznaju kvalitet u onome što ja radim.”

Na albumu “Trilogy” Ana je smelo utvrdila da kreativnost nikada neće i ne može biti mrtva, uprkos digitalnom svetu i digitalnom životu.

“Važno je misliti o tome

Photo: Ruben Tomas

i raditi na tome da sačuvamo kreativnost, da dokažemo da bez talenta i emocija ne može biti ni dobre muzike ni dobrog sveta. Ja se trudim da tako živim i svoj

život. Odredjeni broj dana tokom godine ja sam na turneji, ali moja porodica (suprug Mark van Meurs, sin Luuk (11) i kćerka Lena (7)) je nato navikla, pokušavam da ne budem odsutna duže od dve nedelje, nakon čega se posvetim ulozi majke, supruge. Na neki način zatvorim taj muzički svet, posvetim se porodici, trudimo se da u našim životima nema mnogo televizije, kompjutera... Nastojimo da deci pokažemo muziku na jedan drugačiji način, da vežbanje gitare ili klavira ne bude dosadna obaveza, nego da to i za njih bude želja i ljubav. Sednemo svi zajedno, pišemo pesme, učimo ih da prepoznaju da oni to hoće, da oni to žele i da oni to mogu. To je i moj otac Milutin ulio u mene. Nikada nije rekao ‘danas nisi dovoljno vežbala’, imao je način da iz mene izvuče najbolje, tražio

je da ga podsetim kako ono ide neka pesma, pa ja uzmem gitaru i krenem svim svojim srcem, pa tako sviramo satima. Nikada muzika za mene nije bila presija, nikada moranje, pa to moj suprug i ja probamo da prenesemo i na našu decu. Sin Luuk, koji sada ima 11 godina, odlično svira klavir, ja insistiram da uči klavir školski i ima učitelja klavira, ali da u isto vreme svira i ono što on voli, ‘Quin’, Joe Mayer, Steve Wonder... Nije lako, ali uspevamo. Bez podrške mog supruga sve bi to bilo nemoguće. On radi bukiranja i menadžment, kao i kontakte sa svim našim agentima. Radi od kuće i bavi se decom kada sam ja odsutna.”

Kada je počinjala devedesetih u Beogradu, nije sanjala da će 2020. za nju kao muzičara izgledati ovako. Odrastala je uz velikane bluz muzike, i zamišljala sebe na nekim velikim muzičkim scenama. Tokom njenog muzičkog odrastanja nastupi bluz muzičara su se značajno promenili, počela je da nastaje originalna, savremena bluz muzika, shvatila je da se ne moraju svirati samo bluz standardi, da bi se u tom svetu uspeo, a znala je duboko u sebi da tom svetu ima šta da ponudi.

“Kada je Geri Sloun bio na jednom jamsesijon u Beogradu, posle mog nastupa mi je prišao i rekao: ‘Amerikanci bi voleli da te vide i čuju’, što je za mene bila dovoljna potvrda da treba da nastavim da se bavim ovim što volim i što dobro znam. Ostalo je samo da nadjem način da odem u Ameriku, a eto, to se desilo preko Holandije. Dobila sam stipendiju za studije grafičkog dizajna, i imala obezbeđenu finansijsku sigurnost, ali sam ja znala da će za mene muzika biti bolji izbor. Vratila sam stipendiju, upisala džez akademiju, bio je to pravi momenat za mene, jer nije bilo mnogo devojaka koje su svirale bluz. Priznajem da nikada nisam imala strah, jer sam mnogo znanja o ovoj muzici ponela iz kuće, što je za mene bila odlična podloga. Trebala mi je šansa da pokažem šta znam, i eto, ja sam i napravila tu šansu. Posle je sve postala dvadesetogodišnja istorija. Ali kada i danas pogledam unazad, znam da je baš to bio prelomni trenutak, nekako sam znala da će Amerika voleti i da me čuje i da me vidi.”

Između prvog albuma

MAR
10

ANA POPOVIC

CITY WINERY
CHICAGO

NAVRŠAVA SE DESET GODINA OD ODLASKA PISCA I SLIKARA MOME KAPORA (1937.-2010.)

„Bio je živi primer toga da pisci mogu biti lepi i šarmantni, moderno obučeni, beskrajno duhoviti,“

“Hometown” i najnovijeg “Like it on top” prošlo je mnogo melodija i koncerata kojima je ispisala fantastičnu muzičku karijeru. Ni sama nikada nije verovala u žensko i muško muzičko pismo, isključivo verujući u dobru muziku. Sa svojim ocem, Milutinom Popovićem, objavila je 2015. album “Blue Room”, na koji je ponosna na poseban način i sa pravim razlogom. Tokom čitave karijere pomerala je granice, često iznenadjujući i sebe, a posebno kolege muzičare, koji su u njoj videli sjajnu muzičarku iz Evrope. Smeli naslov najnovijeg albuma i sve melodije na njemu to su na najbolji način i potvrdili.

“Istina je, i dalje sam ja za moje kolege nešto drugačije i egzotično. Naučila sam da pomeram granice, pa im uvek treba vremena da se na to naviknu. Ja sam u svom prvom velikom bendu od devet članova uvela nešto novo u bluz nastupe, bili su tu i duvači i prateći vokali, a sada je to sasvim uobičajeno. To su važni detalji, za nastup je ta kompletna ekipa veoma važna. Osim toga, ja sam uspela da dokažem da žena, dama, majka, supruga, može biti i talentovana i u isto vreme lepo izgledati, razbijajući one stereotipe da moraju biti muškaraci, da bi ih kolege prihvatile i uvažavale. Možeš izgledati moderno, ženstveno i evropski i biti dobra bluz gitaristkinja u isto vreme. I sve je više žena danas koje se bave ovom muzikom, sve je više gitaristkinja, saksofonistkinja, žena koje sviraju bubnjeve. Za mene je važno da vidim kako će te žene iz nove generacije da pomeraju granice. Važno je i da vidim sve više žena u publici, čemu je album ‘Like it on Top’ mnogo doprineo. Ranije je na mojim koncertima bilo vrlo malo žena, a ja sam ih pozivala da zavole i prepoznaju dobar bluz, u kome je i mnogo fanka, i soula, tekstovi su dobri, u njima su važne poruke. Radujem se da vidim kako će te izgledati u Čikagu.”

Turneja posvećena važnom jubileju počela je 20. februara u Tenesiju, završice se 4. decembra u Nemačkoj, a Ana skoro u svakom gradu u kome svira, na bilo kom kraju sveta, ima susret sa publikom iz bivše Jugoslavije, često i sa svojim dragim prijateljima, skoro je uvek tu neko ko glasno može da kaže — Bravo!

“Uvek je to slučaj, uvek se okupi lepa, zanimljiva ekipa ljudi, uvek su to dragi ljudi koji znaju šta Ana Popović svira i zbog čega je tu. Oni poznaju to što radim, znaju da ne sviram narodnjake, raduju se susretu sa mnom, kao što i ja volim da se sretnem sa njima i razmenim nekoliko prijatnih trenutaka.”

Na zvaničnom programu turneje za sada nema Beograda, ali Ana veruje da se važan jubilej mora proslaviti i u rodnom gradu.

“Bilo je pregovora da ovog leta sviramo u Beogradu, jer bukiranje turneje nije potpuno završeno, menadžer je pregovarao sa nekoliko klubova u Beogradu. Iskreno, ja se bavim samo muzikom, menadžer i buking agencija se bave rasporedom, a ja sviram tamo gde me oni pošalju. Zato verujem da se vidimo i u Beogradu, a svakako u Čikagu 10. marta.”

POPUT mitskog Mide koji je sve što pogleda pretvarao u zlato, Momo Kapor je sve što napiše i objavi pretvarao u bestseller.“ Ovako je Rajko Petrov Nogo sagledao raskošno književno stvaralaštvo omiljenog pisca i svog dugogodišnjeg prijatelja, od čijeg se odlaska danas navršilo deset godina.

Tim povodom izašle su “Najlepše priče Mome Kaporu”, koje je priredila njegova supruga i osnivač Zadužbine sa njegovim imenom, Ljiljana, a sa autorovim crtežima objavila “Knjiga komerc”. Na predstavljanju knjige u Svečanoj sali Opštine Vračar govorili su: Rada Djurićin, Vjera Mujović, Marina Rajević Savić, Mirjana Bobić Mojsilović, Aleksandar Djuričić i Ljiljana Kapor. Promociju prati izložba slika i crteža koja će biti otvorena do 24. marta u galeriji Opštine.

Momi Kaporu (1937-2010) u čast, Pošta Srbije izdala je poštanske marke na kojima su njegovi crteži “Autoportret”, “Portret Liki”, “Beograd na šesiru” i “Devojka sa ružom”, čije će predstavljanje takodje održano u Muzeju Pošte.

Objašnjavajući zašto se odlučila baš za knjigu priča, Ljiljana Kapor, je rekla:

- Zato što je Moma majstor kratkih literarnih formi, vaspitan na velikim uzorima kao što su Čehov, Mark Tven, Sarojan, O. Henri, i zato što ova knjiga poklanja čitaocima iščezli, skoro zaboravljeni život poslednjih pedesetak godina, pun nostalgije, ljubavi, lepote. Bio je čovek renesansnih darova, neutoljivo radoznalo i sa retkim smislom da ovekoveči sitnice, sa erudicijom u kojoj su, sem memorije, uposlena sva čula kojima je vrebao priču, jezik, atmosferu, mirise...

Pisac Milisav Savić ističe da je svoje kolege po peru zamišljao na različite načine sve dok nije upoznao Kaporu krajem šezdesetih godina:

- Bio je živi primer toga da pisci mogu biti lepi i šarmantni, moderno obučeni, beskrajno duhoviti. Pokazao je da se pisac može odlično osećati i u Beogradu, i u Parizu, Njujorku, Rimu. U tim gradovima znao je sve restorane u kojima se okupljao umetnički svet i iz tih gradova donosio je perje kupljeno u najskupljim buticima, mada poneki put ne bi odoleo ni čarima buvljaka. Dobro se osećao u Dubrovniku, pred gradskom

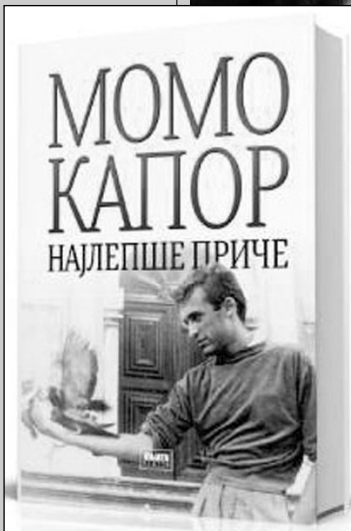
kafanom, isto tako i u svom rodnom Bileću. Iako mu, naročito u detinjstvu, stvarnost nije bila naklonjena, nikada se s njom nije svadjao. Gledao je da od sveta i života uzme samo ono najlepše, svestan da je toga najmanje. Na svet oko sebe Momo je gledao sa vesele, duhovite strane.

Na sličan način Kapor je doživio i Dragan Jovanović Danilov, koji ističe da ritualna lakoća pripovedanja ostaje Momin trajni doprinos srpskoj

dela mere čitaoci. Uveren sam da će tako biti i narednih ne samo deset, nego i stotinu godina. To je najlepši otpozdrav “lakog pisca” na teške zablude književnih merilaca.

ZAŠTITNIK BEOGRADA

PORED velikog broja knjiga, više od 50, prevedenih na 20 jezika, koje su ubrzo po objavljivanju postajale bestseleri, Kapor će možda najviše ostati upamćen kao zaštitnik Beograda. Najveći deo njegovog književnog i novinarskog

književnosti:

- Momine knjige su, pored ostalog, bile i ostale ljubavna mesta, sigurne kuće od surovosti sveta. A jedne prilike, šetajući zaledjenim užičkim ulicama, Moma i ja smo dodirnuli onaj suštinski oblik prijateljstva — biti zajedno, i uzajamno se darivati, pritom ne izgovarajući nijednu reč.

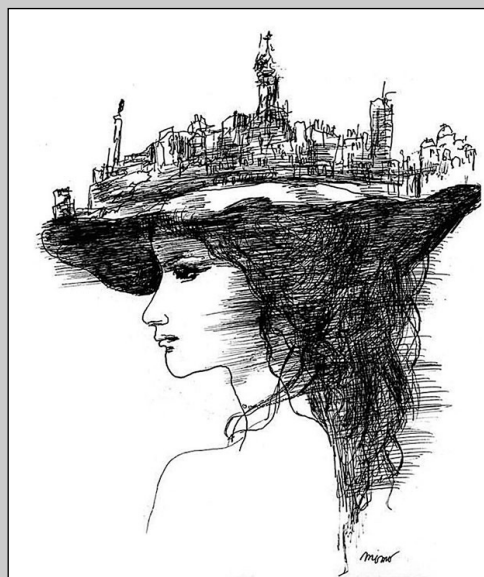
Naši životi sačinjeni su i od onih koji nedostaju i čiji odlazak stvara u nama crne rupe. Momino i moje prijateljstvo rodilo se jednostavno, iz spontane simpatije. Kapor je u prijateljstvu širio osećaj bratske jednakosti i poverenja. Ono što sigurno znam je da sati provedeni sa Momom Kaporom nikada neće ostariti.

Sagledavajući šta je Kapor iz svoje izuzetno bogate i raznovrsne stvaralačke radionice iznedrio, pesnik Gojko Djogo za naš list kaže:

- Za deset posthumnih godina Kaporovo delo ništa nije izgubilo od svoje težine na najpouzdanijem kantarom na kome vrednost nečijeg

opusa posvećen je srpskoj prestonici. Za svako njegovo književno delo bilo je rezervisano prvo mesto na listi najčitanijih knjiga, pa su se tako među bestsellerima našli “Una”, “Foliranti”, “Zelena čoja Montenegra”, “Poslednji let za Sarajevo”, “Konte”, “Magija Beograda”, “Putopis kroz biografiju”. A slikarstvo je diplomirao u klasi Nedeljka Gvozdenovića i imao mnogobrojne izložbe u Njujorku, Ženevi, Bostonu, Frankfurtu, Londonu...

Izvor: Novosti

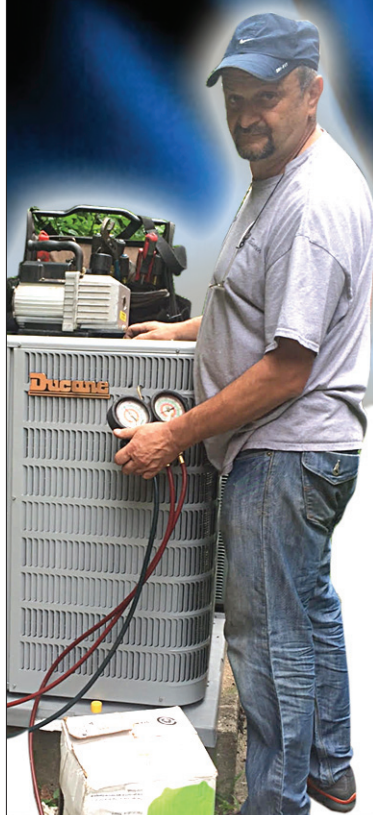
TESLA AIR

HEATING & COOLING APPLIANCES

24 HOUR SERVICE

SRBO KONSTATINOVIC

Commercial & Residential

Cell: 708.307.2816
Tel: 708.802.4160
srbolis@yahoo.com

*Za udobnost, toplotu
i svežinu u vašim
domovima i
poslovnim prostorima*

TESLA AIR

Shear Elegance

*Za novi imidž, lepu frizuru
i blistavu boju kose*

773.271.9602

**Hear extensions i keratin
Frizure i šminka za svadbe
i druge svečane prilike
Sve na jednom mestu u vašem salonu**

SHEAR ELEGANCE

U srcu Lincoln Square

4719 N. Lincoln Ave. - Chicago IL 60625

Radno vreme: Pon-sub 10am -7pm - Nedeljom 10 am -4pm

ACTION TRUCK & TRAILER REPAIR

- Complete Diagnostic Services
- Tune-Up
- Break Service
- Transmission
- Electrical System
- Air Conditioning Service
- Drivetrain
- Oil and Lube
- Road Service
- APU
- Reefer (Thermo King, Carrier)

WE MANUFACTURE DEER GRILL GUARD

- Heavy duty stainless steel
- Light weight, only 90 lb
- Free installation

**ONLY
\$ 1150**

Open from 8AM to 5PM

773-273-9449
301 W Gerri Ln. Addison, IL 60101

OSTAVINSKE RASPRAVE
TRUST ADMINISTRACIJE
STARATELJSTVO
PUNOMOCJA
TESTAMENTI
TRUST

Nemojte da cekate previse

ZIVKOVICH
LAW OFFICES

serblaw.com

708-833-7755

NILES na 8130 N. Milwaukee Ave.

GLENWOOD na 8 W. Main St.

ILINOJS I INDIJANA ADVOKAT DANA ZIVKOVICH

SERIJA PREDAVANJA

6-7. Mart 2020

BIOMIMIKRIJA - ZAŠTO JE PRIRODA GENIJALNA?

Prof. dr. Tomislav Terzin

Petak, 6. Mart u 7 časova uveče

Subota, 7. Mart u 11 časova ujutro

Subota, 7. Mart u 2 časa poslepodne

Biomimikrija - genijalni izumi prirode

Svet budućnosti po meri čoveka - utopijska ili stvarnost?

Zašto je priroda genijalna?

Stazama nade TV
Pratite nas

HAC CHICAGO 5608 N. Pulaski Rd.

**NAKON PROJEKCIJE FILMA, U BARU
PROGRAM ĆE UPOTPUNITI
RALE I VLADA, MUZIKOM
VLADE DIVLJANA, UŽIVO.**

režija:
Mladen
Matičević

30 APRIL U 19:30

NEBESKA TEMA

LANDMARK'S CENTURY CENTRE CINEMA

2828 N CLARK ST, CHICAGO, IL 60657

ULAZNICE - INFO: WWW.SERBIANFILMFEST.COM

NE PROPUSTITE OVAJ JEDINSTVENI DOGAĐAJ

SANDY'S BAKERY & DELI

5857 W. Lawrence Chicago IL 60630, tel: 773.794.1129

Domaći proizvodi visokog kvaliteta.

Praseće i jagnjeće pečenje.

Kuvana jela i roštilj svakog dana

Veliki izbor suvog i svežeg mesa.

Torte i kolači.

Burek i peciva.

Alkoholna pića iz poznatih podruma Srbije.

UZ VELIKI JUBILEJ SRPSKOG OLIMPIJSKOG POKRETA

Sećanje na generala

U godini kad će najbolji svetski i srpski sportisti u Tokiju jurišati na medalje, navršava se 110 leta postojanja naše olimpijske kuće i 60 godina od smrti čoveka koji je i osnovao

Sport je oduvek privlačio Svetomira. Već po završetku osnovne škole u Kosjeriću, u koju je svakodnevno išao iz rodnih Ražana, trebalo je da bira gde će nastaviti školovanje — u bližem Valjevu ili udaljenijem Užicu. Opremio se za ovu drugu opciju najviše zato što je u ono doba užička Realna gimnazija imala fiskulturnu salu i — nastavnike gimnastike.

U toj sali, kako je sam zapisao, prvi put se sreo sa gimnastičkim spravama koje su ga potpuno opčinile i možda mu i odredile životni put.

„Bio sam odličan gimnastičar. Jednom je kapetan Ljuba Simić pozvao užičke rakidžije da me vide. Kad sam izvodio riensenveler, smrtne skokove preko sablji, konja i jarca, jedan od tih Era pridje mi, počeo me pipati, pa reče: Pa, nisi od gumlastike! To je bio najveći kompliment koji sam ikad dobio!“

Naravno, reč je o Svetomiru Djukiću, oficiru vojske Kraljevine Srbije, divizijskom generalu vojske Kraljevine Jugoslavije i, što je za ovu našu priču još važnije, ocu srpskog olimpijskog pokreta.

Ove godine, tačnije 19. oktobra, navršice se 60 godina od

ODAVANJE POČASTI: Maljković polaže venac na tablu na hotelu "Moskva"

smrti čoveka koji ne samo da je zaslužan za postojanje naše olimpijske "kuće" nego i za razvoj sporta i fizičke kulture u Srbiji. Jer, čim je u Beogradu uspešno završio nižu školu Vojne akademije i stupio u vojnu službu, mladi potporučnik Djukić obišao je gotovo čitavu Srbiju, a kasnije i Jugoslaviju i svuda, kao vrstan strelac, mačevalac, gimnastičar, biciklista... nastojao ne samo da

za sport pridobija mlade ljude nego i da osniva sportska društva i družine.

Prosto je neverovatno da u svim tim gradovima, od Užica do Sarajeva, od Požege do Banjaluke, od Valjeva do Veleša i Bitolja, danas ne postoji nijedan klub koji nosi njegovo ime ili bar takmičenje, turnir koji bi se nazvao "Memorijal generala Djukića".

Razlog verovatno leži u tome što je Djukić bio ravnogorac, oficir i osoba od velikog poverenja generala Dragoljuba Mihailovića, koji ga je u aprilu 1945. godine poslao u Zagreb na pregovore sa Pavelićem oko propuštanja jedinica Jujgoslovenske vojske u otadžbini preko teritorije NDH. Do realizacije ovog plana nije došlo, ustaše su se par dana kasnije našle u bežaniji, a i sam general Djukić kome je bila presečena odstupnica u Srbiju morao je u izbeglištvo, gde je 1960. godine, u Duisburgu u Nemačkoj, i preminuo. Njegovu i imovinu njegove porodice, kao i brojna odlikovanja, razgrabila je posle rata nova vlast, oduzevši junaku iz svih srpskih ratova i građanska prava.

Ništa od toga nije mu vraćeno do dana današnjeg iako su posmrtni ostaci generala Djukića 2002. godine preneti u

grobnicu porte crkve Uspenja Presvete Bogorodice u rodnim Ražanima, a u Valjevu mu je

Najveće priznanje

Jedna od krovnih organizacija našeg sporta dodeljuje Olimpijski orden, najveće priznanje OKS koji su u prošlosti dobijali i Mihajlo Andrejević, Milan Ercegan, Borislav Stanković, Djordje Perišić i Vlade Divac.

podignut spomenik.

Ipak, uspomenu na njega čuva Olimpijski komitet Srbije koji je i ovog 23. februara, na dan kad je general Svetomir Djukić osnovao Srpski olimpijski klub, održao svečanu ceremoniju ispred beogradskog hotela "Moskva", a u Kosjeriću organizuje olimpijske dane i posete Muzeju olimpizma u kojem se čuvaju brojni eksponati i olimpijske medalje.

Dakle, ovo je godina jubileja — 60 godina od smrti oca srpskog olimpizma i 110 godina OKS, tokom kojih je osvojeno isto toliko, 110 medalja na Olimpijskim igrama.

Do Igara u Tokiju (24. jul — 9. avgust) ima još vremena i prilika da srpska ekspedicija bude brojanija još veća i jača i da možda pokuša da nadmaši onih osam odličja iz Rija pre četiri godine.

A. Stanković

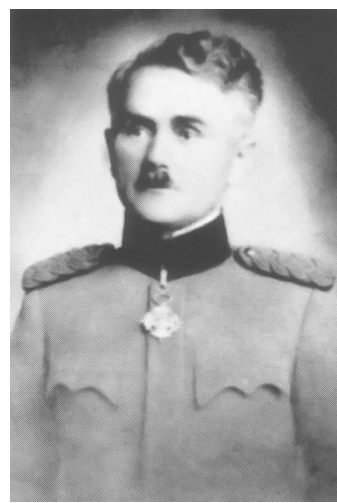

Spomenik osnivaču Srpskog olimpijskog kluba u Valjevu

Na Olimpu

Počev od gimnastičara Leona Štukelja u Parizu 1928. do trijumfa vaterpolista (četvrti put) i Davora Štefaneka u Riju 2016. do sada su Olimpu, osvojivši zlatno olimpijsko odličje, bili i naši fudbaleri, košarkaši, rukometaši i rukometašice, bokseri, kajakaši i kanuisti, rvači, plivačica Bjedov, sjajni strelci i tekvondistkinja Milica Mandić.

Čekamo i nadamo se novim uspesima!

RATNIK, DIPLOMATA, SPORTISTA: General Svetomir Djukić

Od političara do sportista

Kroz istoriju, na čelu olimpijske kuće bili su i vojnici i sportski radnici, od generala Nikodija Stevanovića do dr Stevana Hadžija, da bi posle Drugog svetskog rata tu funkciju obavljali oficiri JNA i partiji (general Dušan Korać, Azem Vlasi, Aleksandar Bakočević...)

Poslednjih decenija, na čelo Olimpijskog komiteta dolazili su sportisti — Dragan Kićanović, Ivan Ćurković, Vlade Divac, sada Božidar Maljković.

PRETPLATA NA
ГЛЕДАЛО

MOŽE BITI LEP
POKLON VAŠIM
DRAGIM
RODITELJIMA,
PRIJATELJIMA...

RAZGOVOR SA NATAŠOM DJINDJIĆ STANKOVIĆ AUTORKOM KNJIGE „ŽIV-ŽIV” PRE PROMOCIJE U ČIKAGU

RAZGOVOR SA SOPSTENOM DUŠOM

Ako volite knjigu “Mali princ”, zavolećete i knjigu “Živ Živ” Nataše Djindjić Stanković koja će biti predstavljena i u Čikagu. Ovo književno delo je pravo osveženje, jer autor na veoma neuobičajen način misaono, umetnički i emocionalno obuhvata svu ljudsku istoriju: od stvaranja sveta, davnih vremena pa do današnjih dana, čak i nešto budućnosti, o tome šta će se desiti sa planetom i svima nama, ako se Adam ne probudi.

Otkud ideja da napišete ovako neobičnu knjigu koja može da se čita na više nivoa?

- Ideja o knjizi rodila se na dan bombardovanja mog mosta u Varvarinu 30. maja 1999. godine. Upravo sam bila napustila Francusku u koju sam otišla posle završene srednje škole. Tamo sam završila studije i radila u Parizu. Tamo mi se rodio i stariji sin. Kada je bilo izvesno da će Srbija biti bombardovana nisam više htela da ostanem u zemlji čiji su stanovnici (više od polovine) glasali za bombardovanje moje zemlje. Nisam više želela da radim i plaćam porez toj zemlji, znajući da će se i od mojih para kupovati bombe da bi se ubijala tuđa deca. Iz Beograda smo otišli za Varvarin, jer je u to vreme bilo lakše sigurnije biti u manjim mestima, a Beograd je već bio bombardovan.

Bila je nedelja, pijačan dan, Varvarin je bio prepun ljudi. Mislim da sam tog dana jasno shvatila izreku “grom iz vedra neba”. Niotkuda su se pojavili avioni i sasuli bombe na čelični most. Stajali smo svi, skamenjeni, pod nebom plavim bez ijednog oblaka i pitali se da li je moguće da je to naša stvarnost na pragu 21. veka... Da li je moguće da smo ceo jedan vek krvarili kao narod, pokušavali da odbranimo to parče Zemlje u koje smo se ukorenili i da smo sada, u vreme koje ljudi smatraju savremenim, dočekali dan kada će devetnaest ptica koje su sebe “Milosrdnim anđjelom” nazvale doći i posejati nam bombe sa osiromašenim uranijumom i zatrovati tu “rodnu grud” za vekove koji dolaze, da nam zatru “i seme i pleme”. Šta je te ptice nagnalo da polete: ljubav ili mržnja? Doletele su jednom, bombardovale most, odletele i

ponovo se vratile da ga još jednom bombarduju. Posle prvog udara na mostu je ostala da visi smrtno ranjena devojčica Sanja Milenković, ćerka mog profesora matematike, učenica Matematičke gimnazije u Beogradu. Ne mogu, niti smem da zamišljam o čemu je to dete, čiji je život tek počinjao, razmišljalo dok je smrtno ranjeno gledalo u to plavo nebo i milo majsko sunce, dok su oko njega šumile rascvetale vrbine grane... Nažalost, Sanja je umrla dok su je roditelji vozili ka bolnici... Bili smo nemi i nemoćni pred tom ogromnom silom i pitali se da li je moguće da se nama to dešava. Ko je i čemu želeo da nas nauči? Ili da nas zbog nečega kazni? Zbog čega? Reči su počele da me guše, znala sam da o tome moram da napišem knjigu, da ostavim trag u vremenu na to kako je teško biti i ostati čovek. Jedine reči utehe kojih sam tog trena mogla da se setim

Isusove su: “Oprosti im, Oče, ne znaju šta čine.” Prva ljudska reakcija kada čoveka povrede je da vrati istom merom. To onda znači biti isti kao i onaj ko ti je zlo naneo, a suština života duhovnog bića je ne povredjivati druge. Ko nam je zlo naneo? Zašto? Sećam se da sam se još kao mala pitala kako ljudi veruju u Boga ako je jedna od božjih zapovesti: “Ne ubij”, a toliko ratova je na Zemlji bilo. Ko daje pravo čoveku da drugom oduzme život? Razmišljajući o ratu pokušavala sam da shvatim šta je to što čoveka dovodi do tog stanja kada kreće u rat, a šta je ono što ga vodi ka miru. Shvatila sam da čovek koji je došao do sopstvenog mira nema potrebu da ratuje. Mir je stanje koje ne može da se nametne. Do njega se dolazi putovanjem u središte sopstvenog bića. Mir je srce uragana

u kome vlada tišina, a vertikalom se iz tog srca dospeva na nebo na kome vlada svetlost. Potrebno je samo shvatiti to i imati hrabrosti proći kroz silovite talase naše duše sazdane od osvete, mržnje i krenuti putem oprosta i prihvatanja drugog, putem samilosti i saosećanja.

Kome je knjiga posvećena i koju poruku nosi?

- Ime sam dobila po Nataši

Наташа Ђинђић-Станковић
ЖИВ-ЖИВ

poštuju druge ljude, oslušuju šta im priroda govori, uživaju u raznovrsnosti jezika naroda sveta, nošnjama i običajima koje čine bogatstvo ove planete, shvatajući da je srce centar čovekovog bića i da se samo kroz srce na Nebo stiže. “Carstvo nebesko je u vama”, rekao je Isus, ali “nećete ući u Carstvo nebesko ako ne budete kao deca”. Shvatila sam da će mir na planeti nastupiti onda kada većina ljudi bude došla do mira u sopstvenoj duši.

Ova knjiga je posvećena svoj deci ovog sveta, i odraslim ljudima koji su u sebi zadržali dečji pogled na svet, od potomka jednog naroda na brdovitom Balkanu čija je zemlja natopljena krvlju, koji je vekovima branio kako ume parče zemlje koja mu je hleb davala, od sunca ispucalim rukama, otvrdlim od teškog rada. Potomka, poteklog od Belog orla i Bele pčele. Rasla sam na njivi, po pašnjacima, u vinogradima, radovala se dolasku lasta i imala najlepše detinjstvo

Rostovoj, junakinji romana “Rat i mir”. Taj roman je obeležio ceo moj život, a ja bih svoj život sada nazvala “Od rata do mira”. Jednu od najlepših rečenica koje sam ikada pročitala rekao je Karl Gustav Jung: “Ko gleda spolja

PROMOCIJE OVE KNJIGE ODRŽAĆE SE
15. Mart u restoranu "016
21. Mart u "East Gate Cafe" 6:30 pm
22. mart u Crkvi Vaskrsenja Hristovog,
na Palmer Sq. ulici,
12:30 nakon liturgije.

sanja, ko gleda iznutra, budi se.” Pogleda sam u sebe, probudila se i ugledala ceo svet. Prelepu planetu, rajске ptice, hiljadugodišnje drveće, planine u bojama duge... Decu koja od roditelja uče da budu zahvalna životu koji im je dat, da čuvaju raj u kome žive,

na svetu, uz Jovinu pesmu “Ala je lep ovaj svet!”. Uživala u majskim predvečerjima slušajući slavu, dok je vetrić kroz plodna pomoravska polja raznosio miris rascvetalog bagrema i ruža.

Moja knjiga je pisana dečjim pogledom na svet, iz per-

spektive duše. Nismo li svi lice-merni ako decu učimo nenasilju, a ona slušaju kako odrasli pričaju o sve savršenijem oružju. U kakav smo to mračni čorsokak svi krenuli? Nije li vreme za saradnju i razmišljanje kako da opstanemo na planeti koja će nas možda zbaciti sa sebe kao nemile parazite koji joj nemilosrdno rovare po utrobi samo da bi živeli u što većem komforu? Zašto smo i dalje slepi i gluvi pred činjenicom da u svetu svake četvrtne sekunde po jedno dete umire od gladi, a svake pete zbog nedostatka vode?

Moja knjiga govori o agape, ljubavi na najvišem nivou, o prihvatanju drugih ljudi, o budjenju čoveka, njegovoj vertikalizaciji, spoznaji darova koje u sebi nosi kao biće pravljeno po božjem liku i neverovatnoj prirodi koja nas okružuje. Savremeni čovek se potpuno udaljio od prirode, a time i od sebe. Dete raste i razvija se zahvaljujući hrani koju mu priroda svesrdno daje. Unoseći je, postaje i sastavni deo zemlje po kojoj hodamo. Znamo da u sebi nosimo iste elemente od kojih su sastavljene zvezde. Dakle, i od zvezda smo. Zašto onda dozvoljavamo da robujemo najnižim instinktima? Šta nas to sprečava da budemo dostojna deca Boga i svetlosti?

Nema savršenih ljudi niti savršenog naroda. Ja volim svoj narod, kao što razumem da i svaki čovek voli svoj narod. Moja knjiga je posvećena stogodišnjici primirja u Velikom ratu i dvadesetogodišnjici bombardovanja Srbije. To je pismo koje potomak Srba, onih gladnih, promrzlih i bolesnih što su prelazili Albaniju u potrazi za mirom, piše svojim precima da im se jada i kaže da su nas u istom veku, posle tog strašnog rata, bombardovali i Francuzi kojima smo posvetili pesmu *Kreće se ladja francuska...* Zašto? Posle rata slava pripada generalima, a prosečan vojnik često bude zaboravljen i prosi da bi preživeo... Nema opravdanja za rat ni za ubijanje. Mnogi ratovi su bratoubilački, verski, ideološki. Svaki rat je pakao, a mir je raj. To je poruka moje knjige. Svako od nas je graditelj mira na planeti kroz spoznaju da je došao do mira u sopstvenoj duši. Mi ne možemo da zaboravimo šta nam se desilo, ali